

Георги Константинов

Облог

Живели в едно село двама шивачи. Те били добри приятели, но често се препирали – кой е по-голям майстор.

– Аз мога да направя калпак – казвал единият – до комина висок. Като вървиш с него – круши да брулиш... За половин ден мога да го ушия!

– А аз цял кожух ще измайсторя за това време! – отвръщал другият. – Ама кожух, какъвто и царят няма!

– Кожух ли? За половин ден един ръкав не можеш да ушиеш! – смеел се другият.

И така, от дума на дума, стигнали до облог – който пръв измайстори с иглата си нов кожух, той пръв ще отиде на събора да продава стоката си.

Взели хубави кожи, натъркали конците с восък и започнали.

Единият шивач заработил така, както работел винаги: дълго подбирал парчетата кожа, въртял ги оттук, въртял ги оттам и чак когато скроил добре кожуха, започнал да шие. Но шиел така, че да стане здраво – вдявал в иглата по-късичък конец и след десет бода връзвал възел. Шиел и си пеел:

Ший, игличке!
Зима духа.
Нека бъде здрав
кожуха!
Връзвам ти
връвчица къса –
ни се пука,
ни се къса!

А другият шивач поискал да надхитри приятеля си. Грабнал няколко парчета кожа, наставил ги набързо и за да не губи време, вдянал в иглата конец, дълъг два километра... Направил първия бод, дръпнал иглата нагоре – колкото му стига ръката, после станал прав и дръпнал още веднъж, но конецът не се изпънал.

Отворил вратата на собата той и с игла в ръка излязъл на двора. Дръпнал отново, но конецът пак не поискал да се опне.

Мислил, мислил какво да направи, па хукнал по улиците на селото. Затичал край плетищата, обиколил два пъти черквата, прецапал реката и стигнал до воденицата.

Чак тогава конецът се опнал.

Изтрил потта от челото си хитрецът, въздъхнал й се втурнал обратно към къщи, за да направи втория бод.

И като си тичал, си пеел:

Едро шия,
бързо ходя.
Ший, игличке,
аз те вода!
Бягай,
никой не те спира,
от реката
до баира!

Така му продължило цялото шиене – бод след бод. Тичал шивачът с игла в ръката през цялото село, тичал нагоре, тичал надолу, докато капнал съвсем.

Изплезил език от умора, ала все пак ушил кожуха.

„Спечелих облога!“ – си рекъл той и посегнал към кожуха да го облече...

Хванал го с една ръка, ала не можал, да го вдигне от земята.

Сграбил го с двете ръце, дърпал, дърпал, но кожухът пак не помръднал.

Не помръднал кожухът, защото за него било зашито цялото село – къщите с плетищата, улиците с каруците, реката с патките и черквата с попа барабар.

А другият шивач направил последния бод, вдигнал кожуха пред очите си, полюбувал му се и рекъл:

– Хубав кожух направих и този път!

Облякъл го и тръгнал с него по света.

КРАЙ

© Георги Константинов

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9195>]